

лава съ жялость. Земный животъ и Вѣчность-та дохождать по отъ близо прѣдъ погледа му.

11. Кога-то е былъ дѣте, гледалъ е съ тихо въсхищеніе слънце-то освѣтленно съ зорнинскъ свѣтлость; а сега слънце-то захожда, и той съ въсхищеніе гледа свѣтъ-тъ да се носи въ еднакъ краснъ вечернъ свѣтлость и образи-ти около него малко по малко да потъмнявать и да се изгубвать.

12. Радости-ты на земно-то му дѣтнество като му се въспомнювать по единъ по хубавъ начинъ, сърдечно пожелава свято-то отъ-отвѣдъ гроба, сладкѣ-тѣ зорѣ на Вѣчность-тѣ, младость-тѣ на безсмъртіе-то си, гдѣ-то Богъ го призовава, за гдѣ-то Богъ го е избралъ.

13. Ты, что си пристигнѣлъ весело и славно дълбокѣ-тѣ старость, считай ѣкъ като едно възнагражденіе на прѣдишны-ты си работы и gryжи! Зачто-то ты си сполучилъ цѣль-тѣ на всечко и си испълнилъ всечки-ты си желанія, во врѣмя че хыляды другы се озлочестихѣ верѣдъ живота си, верѣдъ надѣжды-ты си.

14. Ты си имашъ сега часове-ты на спокойствіе-то. Какъ-то отружденный жетварь си почива по есеннѣ-тѣ вечерь, тѣй и ты си почивашъ врѣхъ снопы-ты си и изгледвашъ съ удоволствіе дългѣ-тѣ нивѣ, что си оралъ.

15. Силы-ты ти, ако и да сѣ станѣли по слабы, обаче ты чрѣзъ много-то си опытности и чрѣзъ зрѣлѣ-тѣ си мѣдрость ползувашъ хора-та още по вече.

16. Чяда-та ти и внуци-ти ти тя заобикалять сега съ признателны чувствованія. Кога-то тыи сѣ были малкы и слабы тогасъ ты съ чядолюбіе си ся gryжилъ за тѣхъ и си гы помагалъ; а сега всяко